

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Jaroslavou Krivánkovou ve věci

žalobce: T. B., narozený X, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková 1,
331 65 Tis u Blatna,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 30. 6. 2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2021, č. j.
OAM-73/LE-BA02-VL16-PS-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 15. 6. 2021, č. j. OAM-73/LE-BA02-VL16-PS-2021, žalovaný rozhodl tak, že je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 1. 10. 2021. Důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí byla mimo jiné skutečnost, že žalobce podal dne 14. 6. 2021 v ZZC žádost o udělení mezinárodní ochrany poté, co byl zajištěn Policií ČR za účelem realizace správního vyhoštění rozhodnutím ze dne 8. 6. 2021, č. j. KRPA-143852-12/ČJ-2021-000022-ZSV, když dne 6. 6. 2021 prokázal svou totožnost policejní kontrole padělaným dokladem občana Slovenské republiky, načež mělo být zjištěno, že je žalobce veden v evidenci nežádoucích osob, a to ode dne 14. 10. 2017 do 1. 7. 2021 z důvodu správního vyhoštění vedeného pod č. j. KRPA-374139-16/ČJ-2017-000022 a nemá v současné době žádné oprávnění k pobytu na území ČR. Dále bylo zjištěno, že žalobci byl dne 8. 6. 2021 Obvodním soudem pro Prahu 10 vydán trestní příkaz, jímž byl uznán vinným za přečin padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen **trestní zákoník**) a byl mu uložen trest vyhoštění z ČR na dobu tří let.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě nejdříve žalobce konstatoval, že spatřuje naplnění pouze jedné z podmínek uvedených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to podání žádosti o mezinárodní ochranu v ZZC. Dle názoru žalobce mělo být v jeho případě aplikováno zvláštní opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť měl žalovaný nedostatečně zvážit aplikaci zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Tento nedostatek spatřoval žalobce zejména ve vztahu nepřistoupení k uložení zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť žalobce měl uvést, že bydlí u přítelkyně, která má v ČR povolený pobyt. Napadené rozhodnutí však dle žalobce neobsahuje o této skutečnosti žádnou zmínku. Skutečnost, že *není v ČR nikde hlášen k pobytu*, dle jeho názoru nepostačuje k vyloučení uložení zvláštní opatření, neboť *jde o faktickou možnost být někde ubytován, nikoliv o formální hledisko toho, zda je oficiálně hlášen na nějaké adrese*. Žalobce také *zdůraznil mimořádnost institutu zajištění (ultima ratio) a důraz kladený na jeho podrobné odůvodnění*. V této souvislosti považoval odůvodnění nepřistoupení k uložení zvláštních opatření ze strany žalovaného za nedostatečné. Žalobce dále vytýkal žalovanému *zohlednění pouze těch skutečností, které svědčí v jeho neprospěch*. V tomto směru poukázal žalobce na to, že *nebyl vyslechnut a žalovaný se omezil na zjištění policie v řízení o zajištění, které ale plní jiný účel, než je omezení osobní svobody žadatele o mezinárodní ochranu*. Pokud navíc žalovaný uvedl, že „*existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat*“, neshledal žalobce v napadeném rozhodnutí nic, z čeho žalovaný tento předpoklad vyvodil. Dále žalobce vytýkal žalovanému absenci zvážení aplikace zvláštního opatření formou pobytu v otevřeném pobytovém středisku. Navíc se žalobce domníval, že samotný neoprávněný pobyt nemohl být beze všeho považován za hlavní argument, který by odůvodnil jeho izolaci od společnosti. Dále žalobce uvedl, že ze strany správního orgánu došlo k *překročení mezi správního uvážení stran* existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Žalovaný dovodil možnost existence oprávněných důvodů pouze na základě informací, které si opatřil ze spisové dokumentace příslušné složky Policie ČR. Jinými slovy žalovaný vycházel jen z důvodů,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

na základě kterých byl žalobce předchozím rozhodnutím o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen **zákon o pobytu**), umístěn do ZZC. V napadeném **rozhodnutí žalovaný svou argumentací o existenci oprávněných důvodů, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, opírá pouze o tvrzení, že se žalobce na území ČR zdržoval neoprávněně.** Žalobce se domnívá, že výše uvedené okolnosti nemohou být samy o sobě považovány za dostatečný důvod k domněnce, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. V tomto směru žalobce poukázal na to, že první žádost podal už v roce 2017 (neúspěšně). Žalobce však negativní rozhodnutí nikdy neviděl, neboť mu nebylo doručeno. Až ve chvíli, kdy mu byla odcizena průkazka žadatele o mezinárodní ochranu, a chtěl si nechat vystavit doklad náhradní, zjistil, že v jeho věci bylo řízení již ukončeno a on se na území nacházel bez pobytového oprávnění. Jelikož nevěděl, jak svoji situaci řešit, obstaral si falešné doklady z obav z návratu do země původu. **Na tomto místě považoval za vhodné připomenout, že nutnost zohlednit veškeré skutečnosti stanoví nejen ustanovení správního řádu, ale i tzv. návratová směrnice (Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ ES ze dne 16. 12. 2008) v preambuli v bodě 6. Dále považoval žalobce délku jeho zajištění za nepřiměřenou a nedostatečně odůvodněnou.** Žalobce rozporoval tvrzení žalovaného ohledně dřívějšího nepodání žádosti tak, že neexistuje jakákoliv povinnost o mezinárodní ochranu žádat okamžitě při vstupu do ČR, příp. někdy dříve, ale žádost může být podána fakticky kdykoliv, pokud objektivně existují důvody pro její podání. Žalobce dále uvedl, že **pokud měla být žádost skutečně podaná pouze za účelem vyhnout se správnímu vyhoštění, byla by taková žádost vyhodnocena jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o azylu; tak se nestalo.** Z výše uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Ve vyjádření k žalobě dne 9. 7. 2021 žalovaný projevil svůj nesouhlas s žalobou, neboť se namítaných porušení zákonných ustanovení nedopustil a byl přesvědčen, že z napadeného rozhodnutí je seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Poté žalovaný shrnul dosavadní zjištěný skutkový stav věci, z něž při vydání napadeného rozhodnutí vycházel. S ohledem na zjištěný stav věci žalovaný konstatoval, že svým vědomým jednáním žalobce nerespektoval a mařil rozhodnutí o správním vyhoštění, za úplatu si pořídil padělaný doklad, jímž vědomě prokazoval svou totožnost, z čehož plyne nebezpečí, že by mohl dále porušovat zákony a mařit výkon správních rozhodnutí a nevycestoval by. Z tohoto důvodu byl také dne 8. 6. 2021 zajištěn, a následně umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Z dosavadního jednání žalobce bylo zřejmé, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek pokračováním v protiprávním jednání, mařením či ztěžováním výkonu správních rozhodnutí. Z postupu žalobce bylo zároveň dle žalovaného zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a že nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu žalovaný uložil. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle názoru žalovaného účinné. S ohledem na výše uvedené dospěl

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

správní orgán OPKPE Praha k závěru, že v případě žalobce jsou dány důvody pro jeho zajištění a že z jeho prokázaného jednání by mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území bylo zcela nedostačující a neúčinné, a proto za účelem realizace vyhoštění přistoupil k zajištění a umístění v ZZC. K námitce žalobce, že neexistuje jakákoliv zákonná povinnost o mezinárodní ochranu žádat ihned po vstupu na území ČR, žalovaný odkázal na rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005, s jejichž právním názorem se plně ztotožnil. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Jelikož žalobce ani žalovaný výslovně nenavrhli projednání věci při jednání ve lhůtě k tomu stanovené a soud neshledal jeho nařízení nezbytným, rozhodl o věci bez nařízení jednání v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu ve spojení s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (s.ř.s.).

V.

Rozhodnutí soudu

5. Žaloba není důvodná.
6. Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“
7. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*“
8. Dle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“
9. První okruh žalobních námitek směřoval vůči aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na žalobcův případ pro absenci důvodů k takovému postupu. K tomu soud uvádí, že v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, neboť mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany mnohem dříve. V této souvislosti soud odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, kde se uvádí, že: „V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadatelé hrozí vyhoštění, existuje vyvrátitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“. Soud dodává, že v napadeném rozhodnutí žalovaný dále rozvedl, z jakých dalších důvodů se domníval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a to konkrétně na stranách 2-3 napadeného rozhodnutí. Není tomu tedy tak, jak tvrdí žalobce, že k aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu přistoupil žalovaný jen z důvodu podání žádosti v ZZC či nelegálnímu pobytu na území ČR. Současně soud konstatuje, že důvody, na jejichž základě tak žalovaný rozhodl, se zcela jistě nevymykají běžné rozhodovací praxi, ergo ze strany žalovaného nedošlo k překročení mezí správního uvážení. Mezi těmito důvody uvedl žalovaný zejména to, že k žalobci nejsou evidovány žádné aktuální údaje k místu pobytu na území ČR; opakovaně a vědomě na území ČR porušoval právní předpisy a dopustil se trestného činu přečinu padělání veřejné listiny; svým vědomým jednáním nerespektoval a mařil rozhodnutí o správním vyhoštění; za úplatu si pořídil (opakovaně) padělaný cestovní doklad, jímž vědomě prokazoval svou totožnost; pobýval na území nelegálně. Soud rovněž upozorňuje na to, že o mezinárodní ochranu požádal žalobce až po více než dvou a půl letech od ukončení řízení o první podané žádosti (květen 2018), a to až po zadržení Policií ČR; zajištění za účelem vyhoštění a umístění do ZZC. Rovněž do protokolu o podání vysvětlení dne 8. 6. 2021 měl žalobce uvést, že bude respektovat lhůtu k vycestování stanovenou soudem a dobrovolně vycestuje. Z uvedeného tvrzení žalobce žalovaný správně usoudil, že takový přístup nekoresponduje se skutečnou potřebou ochrany a mezinárodní záštity, již se žalobce podanou žádostí domáhal. Jak dále vyplývá z napadeného rozhodnutí, v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobci nebránily žádné překážky, neboť měl po dobu nelegálního pobytu na území ČR možnost volného pohybu, a tudíž i dost příležitostí podat žádost o mezinárodní ochranu. Jestliže tak neučinil, zřejmě nepovažoval jím uváděné důvody v žádosti za natolik palčivé, aby jej přiměly vyhledat pomoc co nejdříve od zjištění rozhodných skutečností. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné důvody k tomu domnívat se, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak bylo nezbytně nutné.

10. Co se týče tvrzení žalobce o důvodnosti jeho žádosti, nezbyvá soudu než uvést, že v daném případě není podstatné, zda je, bude či nebude žádost důvodná, ale posuzují se pouze okolnosti jejího podání a zda existují důvody domnívat se, že žalobce ji podal z důvodů uvedených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, což jak bylo uvedeno výše, se jevilo jako důvodné.
11. S tvrzením žalobce ohledně irelevantnosti doby podání žádosti se soud neztotožnil, neboť jak vyplývá z žalobcem citované judikatury, nelze uvažovat o účelovosti podané žádosti ryze na základě doby jejího podání, nicméně soud je i nadále toho názoru, že nic nebrání tomu, aby za individuálních okolností mohla taková skutečnost být vykládána jako vodítko udávající směr pro úvahy a následné závěry o účelovosti takového jednání.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

V daném případě, kdy žalobce podal žádost za daných okolností (hrozící vyhoštění, zajištění, nelegální pobyt na území ČR atd.), pak považuje soud výklad této skutečnosti ze strany žalovaného za přílehlavý situaci.

12. Soud zkoumal také odůvodnění napadeného rozhodnutí v té části, která se vztahovala k tvrzené neúčinnosti zvláštních opatření (str. 3-4 napadeného rozhodnutí), a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný především vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření. Těmito okolnostmi bylo to, že žalobce nerespektoval zákaz vstupu na území ČR, když nerespektoval jemu uložené správní vyhoštění v roce 2017 v rámci trestního řízení; pobýval na území ČR vědomě neoprávněně bez cestovního dokladu a povolení k pobytu; obstarání si padělaného cestovního dokladu za odměnu; opakované nerespektování právního řádu ČR a jednání směřující přímo k jeho obcházení; neměl na území ČR nikde hlášen pobyt a hrozí reálné nebezpečí, že by žalobce po propuštění ze zajištění mohl zpřetrhat veškeré kontakty s veřejnou mocí ČR a neoprávněně setrvat na území ČR a skrývat se (čemuž tak již i bylo), čímž by byl zmařen také průběh řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ostatně tyto závěry jsou podpořeny samotným dosavadním počínáním žalobce, který i přes zákaz pobýval na území ČR, kdy se za tímto účelem neváhal uchýlit k nelegálním praktikám, jako je opatření falešného cestovního dokladu (za což byl také následně odsouzen), jak však vyplývá ze správního spisu, neučinil tak žalobce poprvé, dříve si měl stejně tak obstarat falešný rumunský cestovní doklad. V této souvislosti odkazuje soud na rozsudek Krajského soud v Ostravě ze dne 9. 6. 2017, č. j. 20 A 14/2017 – 31, kde je uvedeno: *„Pobývá-li žalobce dlouhodobě, z toho část nelegálně, na území ČR, nerespektuje správní vyhoštění a teprve při zadržení policií žádá o mezinárodní ochranu, a to opakovaně, neskýtá svým chováním záruku dodržování povinností a je namísto upřednostnění zajištění před uložením mimořádných opatření dle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.“* Uvedené závěry považuje soud za aplikovatelné i na nynější případ týkající se žalobce. Z důvodů podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný též usuzoval, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění. Soud shledal odůvodnění v této části napadeného rozhodnutí přezkoumatelným, neboť jsou z něj patrné důvody, na základě nichž žalovaný dospěl k názoru, že v případě žalobce nelze uložit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, tyto své závěry poté jasně a srozumitelně vysvětlil, stejně jako uvedl úvahy, jimiž se při posouzení této otázky zabýval. Veškeré žalovaným učiněné závěry nacházejí oporu v správním spise. Nic na této skutečnosti nemůže změnit ani tvrzení žalobce o absenci vypořádání jednotlivých forem zvláštního opatření, neboť v daném případě žalovaný komplexně shrnul, že v případě žalobce nelze uložit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, tedy nebylo dle žalovaného možné ani uvažovat o zvláštním opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu; ačkoliv má žalobce na území přítelkyni. K tomu soud dále zdůrazňuje, že pro uvedenou formu zvláštního opatření je nezbytné být na zvolené adrese hlášen k pobytu či mít alespoň uzavřenou nájemní smlouvu, neboť je poté osoba s tímto místem „spjata“ a bývá větší pravděpodobnost její dosažitelnosti pro případy řízení. Jelikož žalobce nedisponoval ani jedním z uvedeného, nebylo by možné usuzovat, že by byl s tímto místem spjat do té míry, aby se nemohl ztratit správním orgánům z dosahu a opět pobývat na území ČR

skrytě a neoprávněně. Uvedené však žalovaný vzal v potaz, a to, že tak neučinil výslovně, nezpůsobuje nezákonnost či nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

13. K žalobcem namítanému nedostatečnému odůvodnění neuložení zvláštních opatření soud odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 28. 6. 2017 č. j. 1 Azs 349/2016 – 48 „*Při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto na místě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.*“ Jelikož žalovaný odůvodnil dostatečně důvody, pro něž žalobce zajistil, lze s přihlédnutím k citovanému rozsudku dojít k závěru, že za situace, kdy žalovaný odůvodnil neuložení zvláštních opatření zejména s přihlédnutím k důvodům zajištění, je takové odůvodnění dostatečné, neboť podává uspokojující vysvětlení, proč nemohlo být přistoupeno k uložení zvláštních opatření. Soud zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016 č. j. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“
14. Současně s tím nepovažuje soud za chybný ani postup žalovaného, který nevyslechl žalobce za účelem rozptýlení nejasností, jak tvrdil sám žalobce, neboť zjištěný stav věci byl dostatečný pro utvoření si objektivního názoru ve věci. Rovněž není vadou, pokud žalovaný vycházel ze zjištění správního orgánu ve věci zajištění žalobce dle zákona o pobytu cizinců, jelikož v krátké časové době, kdy je žalovaný nucen rozhodnout, nelze provádět rozsáhlé dokazování. Jelikož správní orgán v řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců zjistil stav způsobem, který postačoval k rozhodnutí o zajištění žalobce dle zákona o azylu, soud tento způsob shledal v souladu se zákonem a kvituje jej.
15. Ohledně námitky, kdy žalobce napadal dobu zajištění, která je dle jeho tvrzení nepřiměřená, soud konstatuje, že odůvodnění doby zajištění, vychází z předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně 90 dnů, prodloužené o 15 dnů na podání žaloby a 4-5 dnů, spočívajících v průměrné lhůtě doručování v rámci soudního řízení, nijak nevybočuje z ustálené praxe správního orgánu, která je rovněž přijímána soudy ve správním soudnictví a rovněž nepřesahuje maximální přípustnou dobu zajištění tj. 120 dnů. V případě, kdy již nebude nutno žalobce dále zajišťovat nebo uplyne maximální doba zajištění, budou správní orgány povinny žalobci umožnit odchod ze ZZC.
16. Lze shrnout, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, kdy byly posuzovány skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Úvahy žalovaného netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Žalovaný se s možností uložení zvláštních opatření žalobci vypořádal v mezích zákona dostatečně. Napadené rozhodnutí respektovalo všechny

individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy, včetně žalobcovy pobytové historie na území ČR, a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné.

17. Z tohoto důvodu dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je zcela správné a žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (**výrok I.**).

VI.

Náklady řízení

18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II.**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 21. července 2021

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.